
Inkvizitorova žena

...

Ze strašné cesty domů té noci si pamatuji jen jeden obraz: jak Máriam stojící na ulici před domem, koutky úst svěšené ve výrazu nejhlubšího žalu, spustila při pohledu na naše tváře kvílivý nárek. V ruce držela kousek jemného papíru, matčina pečeť na něm byla rozlomena. Můj otec zachumláný do pláště a drkotající zuby zimou, chtěl list od ní převzít, já však byla navzdory zraněné noze rychlejší. Vytrhla jsem ho Máriam z ruky a četla:

Jmenuji se Magdalena García. Jsem manželkou Diega Garcíi, radního města Sevilly, a matkou Marisol Garcíi.

Jako dítě jsem osiřela. Z doby předtím si pamatuji jen málo. Jeptišky z kláštera Vtělení mě vychovaly jako dobrou křesťanku.

Kvůli svému vzhledu jsem podezřívána z toho, že v sobě mám židovskou krev. Avšak můj manžel je starý křesťan a v naší domácnosti jsme řádně uctívali Ježíše Krista a Pannu Marii. Nejsm tajnou židovkou a nenajdete upřímnější vyznavače katolické víry, než je můj manžel a moje dcera.

V inkvizičním tribunálu se zajisté najdou tací, kteří se budou z čistě politických důvodů pokoušet mého manžela pošpinit, a tito lidé se mne snaží použít jako nástroj pro jeho zkázu. Těmto lidem říkám: Máte na svých rukou moji krev. Víím, že bych byla podrobena mučení, abych byla donucena vymýšlet si lži proti těm, které miluji. Nechť má smrt slouží jako svědectví nevinny mé rodiny a nechť veškerá podezření, která může inkviziční tribunál vznést, začínají a končí u mne.

Kéž se Bůh slituje nad vašimi dušemi!

Nedokázala jsem se už dál udržet na nohou. Klesla jsem na dlažbu a list mi vyklouzl z prstů. Jen jako v mlze jsem vnímala, že můj otec klečí vedle mě a papír je nyní v jeho ruce.

Když dokázal promluvit, vydechl mi do ucha: „*Odpusť mi! Odpusť mi! To já jsem ji zabil!*“

Bylo by pro mě snadné svalit veškerou vinu na něho – uvěřit, že matka se zabila proto, že otec odmítal vyslyšet její zoufalství, že nepodnikl nic, aby jí vrátil pocit bezpečí, či naopak, že nebyl schopen dát jí za pravdu. Já však věděla, že já byla jediná, kdo ji mohl zastavit, kdybych souhlasila s tím, že spolu odejdeme.

Uchopila jsem ho za ramena. „*Byla to moje vina,*“ zašeptala jsem. „*Ach, papá, to já ji zabila, ne ty.*“

Svírali jsme se navzájem v náruči za společného pocitu viny.

Později, když jsme byli spolu sami, jsem mu vysvětlila, že Magdalena se zabila, protože jsem odmítla s ní uprchnout. Jen kvůli mně byla ochotna žít bez mého otce... ne však beze mne.

Matčino tělo nebylo nikdy nalezeno. Uspořádali jsme malý smuteční obřad v olivovém háji, kde jsme se s Antoniem kdysi scházeli. Slovo sebevraždy nikdy nepadlo, rozhlásili jsme, že matka utonula nešťastnou náhodou – přestože naši strážníci a Gabriel znali skutečnou pravdu. Otec spálil matčin dopis, aby zničil důkaz.

Matka kupodivu stihla dokončit malbu všech soch, které jí hrnčíř poslal. Když jsem dokázala vkročit do její dílny, našla jsem ji prázdnou až na velkého Santiaga. Všechny její štětce byly pečlivě umyté, barvy řádně uložené.

Očekávala jsem, že Gabriel svěří svému bratrovi či kolegům z inkvizičního tribunálu, že matčina smrt byla sebevraždy, a že je bude informovat o její poslední modlitbě. Předpokládala jsem, že u nás brzy zabuší na dveře inkvizice, aby odvedla otce či alespoň prohledala matčiny věci. Avšak k mému nesmírnému překvapení držel Gabriel jazyk za zuby. A když nás navštívil s bratrem Hojedou v našem domě, pak jen aby nám vyjádřili soustrast.

Tak jsem se alespoň domnívala. Otupená žalem a bolestí jsem neuvažovala nad tím, proč Gabriel sledoval náš dům onu noc, kdy matka zemřela, či proč mě tiše následoval k řece a proč zůstal v našem domě dlouho poté, co jeho bratr odešel, a o čem s otcem tak dlouze hovoří.

Čtyři dny po matčině smrti se otec vynořil ze svého pokoje a zaklepal na dveře mé ložnice. Na tváři se mu lesklo strnisko a chomáče vlasů mu trčely na všechny strany. Celá jeho bytost byla tak prostoupena sebenávistí

a zoufalstvím, že jsem musela odvrátit pohled stranou. Nedokázala jsem se na něj dívat. „*Musíme si promluvit,*“ řekl mi don Diego. Hlas mě chraptivý a tichý, ale jeho tón byl úsečný a podivně chladný.

Otevřela jsem dveře dokořán a vpustila jej dovnitř. Usadili jsme se v mém malém předpokoji. Otec ponuře zíral na svoje ruce složené v klíně. Navzdory masce sebeovládání jsem vycítila, že je na pokraji svých sil. Zatímco jeho obličej a horní část těla byly nehybné, poklepával nervózně chodidly ve snaze zkrotit své hluboké emoce – nejen žal nad smrtí své ženy, ale jak se ukázalo, i čerstvější ránu.

„*Co je, papá?*“ zeptala jsem se. „*Stalo se něco?*“

Nepodíval se na mě. Promluvil tichým monotónním hlasem, jako by si svoji repliku pečlivě nacvičil.

„*Gabriel Hojeda požádal o tvoji ruku,*“ řekl, „*a já mu dal svůj souhlas.*“

Vytřeštila jsem na něj oči. „*To je nějaký krutý žert,*“ zvolala jsem. „*V této nelítostné době na něm ale vůbec není nic legračního!*“

Don Diego se zavrtěl, ale nepřestával upřeně zírat na svoje složené ruce. „*Není to žert. Svatba bude v sobotu.*“

Vyskočila jsem z křesla. „*Nic takového!*“ Když jsem si uvědomila, že to myslí naprosto vážně, nedokázala jsem zadržet slzy vzteku. „*To mi nesmíš udělat, papá! Jak mě můžeš provdat za jednoho ze svých nepřátel? Proč zrovna Gabriel Hojeda? A proč teď? Copak už není naše situace i tak dost strašná?*“

I on povstal – pomalu a smutně – a když na mě konečně pohlédl, kůže kolem přivřených očí mu škubala v záchvěvech nějaké temné zoufalé emoce, kterou jsem si nedovedla vyložit. Byl na pokraji zhroucení, jeho trhaný dech prozrazoval příval slov, které drží na uzdě, a jeho rysy opět znehybněly v kamenné masce.

„*V sobotu se provdáš za Gabriela Hojedu,*“ opakoval. „*Dal jsem mu své slovo. Mám na srdci už jen jedinou další věc, kterou ti musím sdělit.*“

„*Jak mi můžeš něco takového udělat? A proč zrovna teď?*“ Hlas se mi třásl hněvem a bolestí. Rozhodila jsem ruce v zoufalém gestu. „*Copak ses zbláznil, papá? Jsi šílený?*“

Vymrštil ruku a vytal mi políček.

Bylo to trochu rozpačité gesto, rána mě jen malinko zaštípala a ani jsem nezavravorala. Mnohem více však zasáhla moje city. Otec mě ještě nikdy v životě neuhodil.

„*Takhle už se mnou nikdy nemluv,*“ řekl chraptivě a jeho prázdný, téměř nepřičetný pohled se opět stočil k zemi. „*Už se mnou vůbec nikdy nemluv. Já už nejsem tvůj otec, rozumíš, Marisol? A ty nejsi moje dcera. Tohle je konec. Od nynějška patříš k rodině Hojedů. Zapomeň, že jsem kdy existoval.*“

„*Cože?*“ Lapala jsem po dechu, zdrcená váhou těch slov. Natáhla jsem k němu ruku. „*Papá, jak mi můžeš něco takového říct? Víš, že tě mám ráda! Ty nejsi při smyslech. Smrt mamá tě připravila o rozum!*“

Sklonil hlavu, abych mu neviděla do očí. Ramena mu poklesla, a když se na mě rozkřičel, hlas se mu chvěl vztekem a potlačovanými slzami.

„*Odejdeš z tohoto domu a už se nikdy nevrátíš! Rozumíš? Nikdy se sem nevrátíš. Já... už nejsi moje dcera. Musíš jít pryč odtud, slyšíš? Pryč odtud!*“

Ramena se mu roztrásla vzlyky a vyběhl ven z pokoje.

Klesla jsem k zemi a propukla v srdceryvný pláč. V očích mi zněl posměšný křik chlapců venku na ulici toho dne, kdy do naší čtvrti zavítal ten žid: *Marrana! Marrana! Marrana!*

Připadalo mi, že mezi nimi slyším i hlas svého otce. Pochopila jsem velmi dobře, co mi ve své zbabělosti nedokázal říct přímo: Don Diego, otřesen smrtí své manželky, mě provdává za Gabriela Hojedu, aby se mě zbavil. Má poskvrněná krev pro něj představovala příliš velké nebezpečí.